

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Olgou Stránskou ve věci

žalobce: V. T. T.,
narozeného x, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky,
zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. OAM-988/ZA-ZA11-HA10-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 12. 7. 2017 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

- § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), není náležitě odůvodněno. Podle žalobce byly jím uváděné důvody žádosti nedostatečně posouzeny a žalovaný nedostatečně odůvodnil své závěry, protože prakticky vůbec nezohlednil shromážděné podklady a nenavázal je na aktuální situaci žalobce. Podle žalobce je tudíž napadené rozhodnutí v části věnující se neudělení azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce při pohovorech poukazoval na složitou životní situaci, kdy se obává návratu do vlasti s ohledem na své rodinné vazby na území ČR, pro které je dle jeho názoru na místě udělit mu azyl podle § 12 případně podle § 14 zákona o azylu.
 3. Žalobce k tomu dodal, že žalovanému popsal složitost situace rodiny, stejně jako okolnosti jeho návratu. Podle žalobce z podkladů rozhodnutí plyne, že vláda Vietnamu podporuje co největší odliv občanů z Vietnamu, kteří však po návratu z ciziny nemají bez pomoci rodiny (kterou žalobce na území domovského státu nemá), prakticky možnost se ve Vietnamu usadit, neboť nezískají zaměstnání a s ohledem na chybějící sociální systém nemohou ani překlenout dobu po návratu do vlasti. Je tedy zřejmé, že na straně žalobce existují důvody hodné zvláštního zřetele. Žalobce doplnil, že na území ČR žije se svým otcem ve společné domácnosti, a naopak s jinými členi rodiny není v pravidelném kontaktu. Mimo to má žalobce dlouhodobý partnerský vztah s přítelkyní, která je občankou České republiky. Vycestováním do domovského státu by se tyto vztahy narušily, což by pro žalobce znamenalo vážnou újmu na jeho soukromém a rodinném životě. Žalovaný však dle žalobce tato zjištění v napadeném rozhodnutí nijak neposoudil, ačkoliv jsou detailně zmíněny na několika stránkách napadeného rozhodnutí při shrnutí obsahu daného pohovoru, a ani neprovedl žádné posouzení těchto okolností ve vztahu k udělení humanitárního azylu.
 4. Žalobce v tomto ohledu upozornil na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992 (dále jen „Příručka“). Příručka v článku 196 uvádí, že *„[j]e obecnou právní zásadou, že důkazní břemeno spočívá na osobě vznášející nárok. Často se však stává, že žadatel není schopen podložit svá vyjádření dokumentárními či jinými důkazy a případy, v nichž žadatel může podat důkaz o veškerých svých vyjádřeních, jsou spíše výjimkou než pravidlem. Ve většině případů osoba prchající před pronásledováním dorazí jen s nejnutnějšími osobními věcmi a velmi často dokonce i bez osobních dokladů. V některých případech může být vlastně na posuzovateli, aby použil veškeré prostředky, které má k dispozici, k zajištění nezbytných důkazů, o něž by se žádost opírala“*, přičemž v článku 203 dále dodává, že *„[p]oté, kdy žadatel vyvinul opravdové úsilí o opodstatnění svého příběhu, je stále ještě možné, že pro některá z jeho prohlášení se nebude dostávat důkazů. Jak je shora vysvětleno (čl. 196) je sotva možné, aby uprchlík dokázal každou část svého příběhu, a je pravdou, že kdyby toto stálo jako požadavek, většina uprchlíků by nebyla uznána. Proto je často nutné uznat žadatelovu věc i v případě pochybností.“* Podle žalobce je nesporné, že žalovaný disponuje rozsáhlým aparátem určeným k zjišťování informací relevantních pro azylová řízení, má přístup k informacím o situaci v zemích původu, a tudíž je oproti žadateli o azyl v silnějším postavení. Je proto na žalovaném, aby si pro žalobcem tvrzené skutečnosti - pokud o

nich pochybuje - obstaral takové informace, které mu umožní objektivně rozhodnout, zda skutečnosti tvrzené žadatelem mohou či nemohou zakládat důvodné obavy z pronásledování, či hrozby závažné újmy.

5. Žalobce rovněž namítl, že výroková část napadeného rozhodnutí nedostala požadavků na přesnost a určitost, přičemž tato vada je způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce musí výrok rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany splňovat požadavky stanovené § 68 odst. 2 správního řádu včetně označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu pomocí údajů umožňujících jejich identifikaci (§ 18 odst. 2 správního řádu) a uvedení relevantních právních ustanovení, na jejich základě bylo rozhodováno. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí nesplňuje tyto požadavky, protože jako účastník řízení není náležitě identifikován, neboť správní řád v § 18 odst. 2 požaduje pro náležité definování účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Stejně tak ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje uvedení kompetenčního ustanovení, tak aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat. Kvůli absenci těchto podstatných náležitostí výroku považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal v tomto ohledu na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru. Žalovaný doplnil, že při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi jeho původu. Tyto informace jsou součástí spisového materiálu. Žalovaný v průběhu pohovoru umožnil žalobci sdělit vše, co žalobce považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu a dal mu rovněž možnost seznámit se s podklady, které pro posouzení žádosti shromáždil. Žalovaný proto trvá na tom, že v rámci důkazního řízení se tak zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí.
7. Podle žalovaného bylo v průběhu správního řízení objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky, jelikož zde hodlá setrvat se svým otcem a přítelkyní. Do vlasti se odmítá vrátit z důvodu absence tamního zázemí.
8. Žalovaný shrnul, že žalobce dne 18. 11. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dne 23. 11. 2016 k ní poskytl údaje. Sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh a je bez náboženského vyznání. Nikdy nebyl a ani v současnosti není členem žádné politické strany či jiné organizace. Je svobodný a bezdětný a hovoří vietnamsky. Ze své vlasti poprvé vycestoval letecky do Prahy v roce 2008. V roce 2011 vycestoval do Vietnamu na tři měsíce a do České republiky se vrátil letecky s přestupem ve Frankfurtu v dubnu či květnu roku 2011. V České republice pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od roku 2008. V říjnu roku 2016 byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a jeho povolení k dlouhodobému pobytu již nebylo platné. Žalobce dále žalovanému sdělil, že v současné době nedisponuje žádným dokladem totožnosti, jelikož jej ztratil, ale očekává obdržení nového

dokladu totožnosti, který mu zaslal jeho otec z Prahy. V dřívější době nikdy nenavštívil žádný stát Evropské unie, a nedisponoval uděleným vízem či povolením k pobytu v jiném státě Evropské unie kromě České republiky. O mezinárodní ochranu v České republice žádá poprvé, poněvadž nemá legální pobyt v České republice a chtěl by zde zůstat se svou rodinou a přítelkyní. Dalším důvodem je skutečnost, že v současné době nedisponuje žádným dokladem totožnosti. Z těchto důvodů žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý.

9. Žalovaný k námitce žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že zjistil skutkový stav věci, shromáždil k daným zjištěním podklady a dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Za účelem spolehlivého zjištění skutečného stavu byl také se jmenovaným veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Žalobce byl s protokolem o pohovoru seznámen, nedoplňoval jej, a souhlas s jeho obsahem stvrdil svým podpisem. Žalobce byl tedy ve smyslu § 36 odst. 3 zákona o azylu seznámen s obsahem podkladů a zpráv o situaci v jeho zemi původu a bylo mu umožněno se k nim vyjádřit a navrhnout jejich doplnění. Jmenovaný nedodal žádné relevantní listinné důkazy jako podklad pro vydání rozhodnutí a ani neupřesnil, jaké podklady nutné pro vydání rozhodnutí si měl správní orgán opatřit.
10. K námitce žalobce, že jej žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí náležitě nedefinoval, žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce při podání žádosti nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost ani státní příslušnost, přijal žalovaný jako dostatečné ke zjištění totožnosti žalobce jeho čestné prohlášení o totožnosti a státní příslušnosti učiněné dne 23. 11. 2016. Ve výroku tedy žalovaný identifikoval žalobce pomocí jím sdělených údajů v čestném prohlášení, a tedy jej řádně definoval ve smyslu zákona o azylu i správního řádu. Žalovaný rovněž s odkazem na spis konstatoval, že v napadeném rozhodnutí neabsentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno v jeho věci o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a proto tuto námitku žalobce rozhodně odmítá.
11. Žalovaný dále dodal, že žalobce aktuálně nemá žádné povolení k pobytu na území České republiky, protože v roce 2014 mu bylo zamítnuto povolení k prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, neboť v té době pobýval v České republice ve vězení (nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 5 let pro krádeže). Žalobce tedy o mezinárodní ochranu formou azylu požádal z důvodu, aby touto cestou svůj pobyt zlegalizoval, neboť chce v České republice pracovat a nadále zde pobývat s otcem a přítelkyní po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný však uvedl, že legalizaci pobytu nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jehož institutů měl žalobce využít a jehož zákonné instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany. Žalovaný tak i nadále zastává názor, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem

pronásledován. Jmenovaný se nikdy nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Správní orgán nedospěl ani k závěru, že by jmenovaný mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalovaný je i nadále názoru, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, a tedy jiné než uvedené skutečnosti nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Snahu legalizovat tímto způsobem, tedy prostřednictvím mezinárodní ochrany pobyt v České republice nelze těmito důvody podřadit.

12. Podle názoru žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že potíže uváděné žalobcem nelze považovat za pronásledování či za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. V tomto žalovaný zejména odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný má rovněž za to, že postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tímto účelem posoudil výpovědi žalobce a porovnal je s dostatečným množstvím reprezentativních a aktuálních informací o zemi původu a na podporu odůvodnění rozhodnutí citoval relevantní judikaturu. Žalovaný dle svého mínění rovněž posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu či pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Na základě posouzení případu žalobce však azyl podle § 13 a § 14 zákona o azylu neudělil. Mimo uvedeného se rovněž řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými v průběhu správního řízení žalobcem ve vztahu možnosti udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu, avšak důvody pro její udělení neshledal.
13. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť dle jeho mínění není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil:

14. Žalobce dne 18. 11. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jelikož nedisponoval žádným cestovním dokladem ani jiným dokladem totožnosti, v čestném prohlášení z téhož dne uvedl, že se jmenuje V. T. T., narodil se dne x a je příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Dne 23. 11. 2016 k této žádosti poskytl údaje a potvrdil správnost údajů o své totožnosti. Uvedl, že je svobodný, bezdětný, zdravý a dorozumí se vietnamsky. V České republice pobývá od roku 2008 s výjimkou 3 měsíců, kdy byl na návštěvě ve vlasti. Žalobce dále uvedl, že mu otec poslal nový cestovní doklad z Prahy. Svůj starý doklad žalobce ztratil. O mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů žalobce žádá, protože v současné době nemá žádný doklad totožnosti a v České republice má rodinu a přítelkyni.
15. Při pohovoru konaném dne 23. 11. 2016 žalobce uvedl, že ve Vietnamu žil ve městě H. s matkou a bratrem v domě patřícím matce a pracoval jako automechanik. Do České republiky přicestoval za svým otcem za účelem podnikání. Žalobce podnikal do roku 2012, poté s přáteli kradl v obchodním centru a v roce 2013 byl uvězněn na 5 let. Po třech letech byl předčasně propuštěn (dne 13. 10. 2016). Žalobce dodal, že od svého příjezdu do České republiky byl ve Vietnamu jednou na návštěvě v roce 2011, a to na 3 měsíce. Na území České republiky chce zůstat, protože nechce opustit otce

a přítelkyni, která je momentálně ve vězení, ale píše si dopisy a po jejím propuštění se chtějí vzít a založit rodinu. Žalobce dále uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá také proto, že v současnosti nemá žádný doklad (starý ztratil, neví kdy ani kde; zjistil to v červenci 2013), přičemž jedním dechem dodal, že nový cestovní doklad mu otec poslal z Prahy, takže je na cestě. Na dotaz žalovaného, proč si žalobce nezajistil povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců, odpověděl, že mu byl udělen zákaz pobytu a odvolání nestihl podat včas. K dotazu žalovaného na zdraví žalobce uvedl, že je zdravý. Žalobce na závěr uvedl, že ve Vietnamu nemá co dělat, jeho matka je stará a nemocná a on by se o ni nemohl postarat, a naopak v České republice má otce a přítelkyni, která na něj myslí a píše mu dopisy. Na podporu svých tvrzení žalobce předložil dopisy od přítelkyně.

16. Při seznámení s podklady napadeného rozhodnutí dne 18. 4. 2017 žalobce na dotaz žalovaného, zda chce navrhnout doplnění podkladů rozhodnutí, odpověděl, že v červenci by chtěl doložit oddací list, neboť jeho přítelkyně by měla být propuštěna a chtějí se vzít. Dále k dotazu žalovaného na nové skutečnosti sdělil, že jeho bratr právě přijel do České republiky, takže ve Vietnamu teď žádného rodinného příslušníka nemá.
17. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu v České republice. Žalovaný předně poznamenal, že žalobce v průběhu řízení nepředložil žádný doklad totožnosti, a proto vzal žalovaný za dostatečné prokázání jeho totožnosti údaje uvedené žalobcem v čestném prohlášení ze dne 23. 11. 2016. Žalovaný následně shrnul skutečnosti uvedené žalobcem při pohovoru, jakož i zprávy o zemi původu žalobce, které si žalovaný obstaral, a to Informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 26. 5. 2015, zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci o dodržování lidských práv v roce 2015 – Vietnam ze dne 16. 4. 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2017 – Vietnam ze dne 12. 1. 2017 a výroční zprávu Amnesty International 2016/2017 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam ze dne 22. 2. 2017. Na základě uvedených podkladů žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl, ani nebylo ze strany žalovaného zjištěno, že by byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv či měl odůvodněný strach z pronásledování pro svou rasu, náboženství, národnost, etnickou příslušnost či politické názory. Žalobce vycestoval ze země za účelem podnikání, ve vlasti nikdy neměl žádné potíže a vrátit se nechce kvůli vztahu s otcem a přítelkyní a ekonomické nejistotě. Žalovaný k tomu dodal, že obava z ekonomických potíží není ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 relevantní, přičemž podle výpovědi žalobce při pohovoru žije ve vlasti jeho matka ve vlastním domě. Nadto Mezinárodní organizace pro migraci nabízí migrantům, kteří porušili pobytový režim, bezplatný asistovaný návrat domů s následnou pomocí ve formě dočasného ubytování, rekvalifikace apod. K poukazu žalobce na vztah s přítelkyní, kterou si hodlá vzít, žalovaný s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57, konstatoval, že *„manželství se státní občankou České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli*

nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky“. Proto žalovaný neshledal důvod k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný neshledal důvod ani k udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, protože z výpovědi žalobce ani evidence žadatelů nebylo zjištěno, že by byl v České republice udělen azyl některému rodinnému příslušníkovi žadatele. K žalobcem explicitně žádanému humanitárnímu azylu žalovaný sdělil, že žalobci měl být dle jeho vlastních slov cestovní doklad již zaslán jeho otcem, a že žalobcem akcentovaná životní situace je zcela běžná, a tedy není hodná zvláštního zřetele. Žalobce je zdravý, zletilý a praceschopný, přičemž humanitární azyl není dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 Azs 178/2015, „záchrannou brzdou“, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude příslušné pobytové oprávnění“. Proto žalovaný neudělil žalobci azyl ani podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný dále dodal, že neshledal důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, protože z výpovědi žalobce ani ze zpráv o zemi původu nezjistil, že by žalobci hrozilo uložení či vykonání trestu smrti, mučení či jiné nelidské zacházení, trestání žadatele o mezinárodní ochranu či vážné ohrožení zapříčiněné ozbrojeným konfliktem, ani že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V tomto ohledu žalovaný k akcentovanému vztahu s otcem a přítelkyní, kterou si hodlá vzít, poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-36, a konstatoval, že rodinné vazby žalobce v České republice nejsou důvodem k udělení doplňkové ochrany. Na závěr žalovaný dodal, že není důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, protože z výpovědi žalobce ani evidence žadatelů nebylo zjištěno, že by byla v České republice udělena doplňková ochrana některému rodinnému příslušníkovi žadatele.

18. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Soud zároveň v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
19. Podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, ve znění pozdějších předpisů, „[m]ístem trvalého pobytu se rozumí adresa pobytu občana v České republice, která je vedena v základním registru obyvatel ve formě referenční vazby (kódu adresního místa) na referenční údaj o adrese v základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání“.
20. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve

státě jeho posledního trvalého bydliště.“

21. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
22. Soud předně konstatuje, že neshledal důvodnou námitku žalobce, že byl ve výroku napadeného rozhodnutí nedostatečně identifikován a že žalovaný neuvedl ustanovení zákona, podle nichž rozhodl ve věci. Žalovaný identifikoval žalobce pomocí jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti, tedy podle údajů žalobcem sdělených v čestném prohlášení ze dne 18. 11. 2016 (respektive dne 23. 11. 2016), a tedy způsobem dostatečným a odpovídajícím nárokům kladeným na rozhodnutí správním řádem. Není na překážku, že uvedené údaje nejsou doplněny údajem o místě trvalého pobytu žalobce, neboť podle § 10 odst. 1 věty první zákona o evidenci obyvatel se místem trvalého pobytu rozumí adresa pobytu občana v České republice, která je vedena v základním registru obyvatel. Žalobce je státním občanem Vietnamské socialistické republiky, nikoliv českým občanem, a proto nemá místo trvalého pobytu ve smyslu § 18 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 10 odst. 1 věty první zákona o evidenci obyvatel, které by žalovaný mohl ve výroku uvést. Soud dále konstatuje, že žalovaný explicitně ve výroku uvedl ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, a tedy uvedl ustanovení, podle kterých rozhodoval. Soud v tomto ohledu dodává, že ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu nepožaduje, aby správní orgán mimo ustanovení, podle nichž rozhoduje, uvedl ve výroku i ustanovení, na jejichž základě rozhoduje (tj. kompetenční ustanovení), a proto jejich neuvedení ve výroku neodporuje tomuto ustanovení správního řádu. Námitka žalobce není důvodná.
23. K námitce žalobce týkající se věcného posouzení jeho žádosti soud předně k argumentaci žalobce, že žalovaný shromážděné podklady prakticky nenavázal na aktuální situaci žalobce, poznamenává, že pokud žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodňoval výhradně zájmem zůstat v České republice s otcem a přítelkyní, je logické, že k těmto důvodům žalovaný nemohl vztáhnout informace o zemi původu žalobce. Argumentace žalobce je tedy nelogická a námitka nedůvodná.
24. Soud dále konstatuje, že žalobce podle protokolu, který je součástí správního spisu, při pohovoru konaném dne 23. 11. 2016 neuvedl, že by byl ve Vietnamu pronásledován či měl obavu z pronásledování. Naopak zcela jasně uvedl, že ve vlasti neměl žádné potíže. Žalovaný v napadeném rozhodnutí proto zcela správně konstatoval, že v případě žalobce neexistuje žádný důvod, který by odůvodňoval přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu, přičemž soud považuje odůvodnění žalovaného za prosté chyb a zcela vyčerpávající žalobcem uvedené důvody jeho žádosti. Námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně odůvodnil nepřiznání azylu podle § 12 zákona o azylu, tedy není důvodná.
25. Žalobce dále při poskytnutí údajů k jeho žádosti dne 23. 11. 2016 uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů, protože v současné době nemá žádný doklad totožnosti a na území České republiky má rodinu a přítelkyni. K tomu při pohovoru konaném dne 23. 11. 2016 doplnil, že přítelkyně je momentálně ve vězení, ale po jejím propuštění se chtějí vzít a založit rodinu. K dotazu na cestovní doklad žalobce sdělil, že neví, kde ani kdy cestovní doklad ztratil. Tuto skutečnost zjistil v červenci 2013 a následně si jej nestihl obstarat, protože byl uvězněn. Otec mu

však cestovní doklad zaslal, takže je na cestě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v usnesení (pozn. soudu: v napadeném rozhodnutí mylně označeno jako rozsudek) ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 Azs 178/2015, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[n]ejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se žalovaným, že humanitární azyl nebyl koncipován k poskytnutí ochrany v situacích obdobných situaci stěžovatele. Nejde o institut, který by měl být ‚záchrannou brzdou‘, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude příslušné pobytové oprávnění.“. Podle žalovaného v případě žalobce se jedná o zcela běžný případ a nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, neboť žalobce opakovaně deklaroval, že je zdravý, cestovní doklad mu měl být otcem již zaslán a je dospělý, plně svéprávný a práce schopný jedinec, přičemž jeho snaha o legalizaci pobytu za účelem zachování vazeb s otcem a především přítelkyní není důvodem k udělení humanitárního azylu. Proto dle žalovaného neexistuje žádný důvod k udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud v úvaze žalovaného neshledal žádné pochybení, neboť žalovaný posoudil žalobcem uvedené důvody, přičemž vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, a rovněž zohlednil situaci žalobce, včetně jeho zdravotního stavu. Námitka žalobce tedy není důvodná.

26. Pro úplnost soud k poukazu žalobce na proemigrační politiku Vietnamu a špatnou ekonomickou situaci v zemi doplňuje, že jednak přisvědčuje tvrzení žalovaného, že špatná ekonomická situace v zemi původu žalobce není azylově relevantním důvodem, přičemž žalobce několikrát uvedl, že ve Vietnamu má matku a bratra, a tudíž i po přicestování bratra žalobce do ČR (podle vyjádření žalobce ze dne 18. 4. 2017) má žalobce ve Vietnamu svou matku, která žije ve vlastním domě. Nadto soud připomíná, že žalovaný na základě zprávy Mezinárodní organizace pro migraci upozornil žalobce na možnost asistence této organizace při dobrovolném návratu.
27. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
28. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2018

Olga Stránská v. r.
soudkyně